Intro

0 uvod

Došlo mi je da se iserem.

Možda i da se poserem po svima koji učestvuju i koji nikad nisu hteli sebi da priznaju da su na nekim dopaminskim radovima.

Bila to zavisnost od rata, od mržnje, od kompleksa niže vrednosti, od želje za uspehom.

Uspeh? Šta je to uspeh?

Možda je uspeh baš u tome što nisi dovoljno sakat da shvatiš da ne želiš da učestvuješ u nečemu što te pogađa i direktno utiče na tebe.

Pokušaj da se izlečiš ako se ne drogiraš ili ne piješ, jer upravo bas zato i postoji ovakva kratka i sažeta književnost.

Serem im se svima u usta i nabijam petom, što bi rekao moj dobar drugar.

Protestujem sam, jer ja sam šaman.

1 ai

Dopisivao sam se sa veštačkom inteligencijom, starim dobrim AI-jem, kad je počeo da mi pljuje Vučića. Ej, bre. Mog Vučića.

Sutra da sam otišao kod njegovih da im tražim pare za nešto patriotski i pametno — možda bi i razmotrili.
Rekao mi je i ludi AI na kraju — došli smo na ideju da napravimo besplatan košarkaški klub za decu, i da kintu tražimo od naprednjaka za to.

Mi bismo im zauzvrat davali procenat od prodatih klinaca koji bi trenirali za

džabe.
Normalno, morali bi da pokriju to lovom, ali bi zauzvrat dobili simpatije radničke klase i veću konkurenciju mladih igrača za selekciju — jer bi klub bio besplatan.
Kao u doba stare Juge.

To bismo mogli da organizujemo samo na Zvezdari kao zasebnoj državi.
U "Olimpu" su naprednjaci držali salu, bili su direktori. I ta sala bi mogla da posluži. Ne bi ih mnogo koštala.
Treninzi bi imali gde da se sprovode u delo, u znoj.

Jebala Marinika Tepić AI-ja u dupe, jer mu je ona bila glavni državnik kog je podržavao.
Govno napravljeno u Kaliforniji.
Šta da očekuješ od njega.

Moraću da provalim kako da mi zarađuje kintu dok ne radim ništa.
Garant postoji neka fora sa tim AI-jem.

2 protest

Gledam Ćacilend, gledam studente, gledam muriju — i dođe mi da svima svršim u usta.
Uzimam štanglu iz gepeka, sedam u kola i zaustavljam se pred blokadom.
Povlačim ručnu, izlazim iz kola — i zveknem pandura u glavu.
On pada. Krv šiklja na sve strane.

— Čuvaš ih? Je l’ tako, pederčino?

Blokaderi me gledaju — ništa im nije jasno.
Vraćam se u kola. Prva. Gas. Kvačilo. Druga. Pun gas.
Pokupim neku babu koja nije stigla da pobegne.

Izlazim iz kola sa štanglom. Kažem mirno:

— Sad ću vam se najebati keve svima.

Blokaderi beže, većina njih. Nisam ni znao da su to većinski babe i dede koje nemaju pametnija posla nego da mi troše gorivo i teraju da obilazim

kao i ostatak naroda. Ja sam očekivao da ću jebati mater klincima. I snimim dvojicu koji bi se zaleteli na mene, oklevaju. Ostali su u šoku. Znaju da će ići u sukob do koske, ako ga prihvate.

Krećem da trčim ka njima. Oni beže.

— Jebem li vam mamu smrdljivu u pičku onu! — derem se.

Da bi me prekinula kamenica. Razjebala mi je rame. Okrećem se da vidim ko je to uradio, ne mogu da provalim. Pet likova na gomili sa dve strane. Još jedna kamenica leti, ja jasno vidim ko je baca. Pogađa me u desnu slepoočnicu. Nije mi bilo ništa osim što je krv počela da šiklja. Uzimam istu kamenicu, vraćam je liku, ali promašujem.

Krećem da trčim ka njima, oni se razdvojiše, ali ne beže.

— Dođi, pičko — kaže mi jedan.
— Sad će pička da ti se najebe Đilasa i Marinike Tepić.

Krećem ka njemu. Još jedna cigla u potiljak. Drogiran sam kao da sam na 10 piva. Likovi kreću na mene. Uzeli su mi štanglu i krenuli da me šutiraju dok sam ležao na zemlji. Svim snagama su me otkidali. Jedan mi je petom gazio po glavi. Čuo sam sirene. Da li je bila murija, da li hitna pomoć, ne znam.

Crnilo, mrak, nijedna misao u glavi.
Izgubio sam svest.

3 Cacilend

— Hoćeš da odemo do Ćacilenda? — pitao je Deki Akija.
— Neću da se družim sa lošim ljudima.
— Šta nas boli kurac. Biće klope. Najedemo se i ćao.
— Ma idi ti ako hoćeš.
— Hoćeš ti, Nole, do Ćacilenda? — pitao je Deki mene.
— Neću.
— Što?
— Jebe me hipersomnija, hoću kući da spavam posle posla.
— U leba mu. — rekao je Deki, koji nam je bio šef.

U poslovnu zgradu u kojoj smo radili kao obezbeđenje ušao je neki mali ćelavi tip u zelenoj jakni i ženskim čizmama. Bilo je oko 30 stepeni napolju. Šapnuo sam Akiju:
— Ovo je neka dileja.
Nasmejao se.
— Izvolite. — rekao bi Aki.
— Izvinite, ja sam došao da vam se zahvalim za to što ste mi ponudili novac da se potpišem u Ćacilendu.
— Dobro. — odgovorio je Aki sa skepticizmom.

Da bi ćelavi zeleni ženskaroš izvadio kurac koji je bio ogroman i počeo da piša po pultu za kojim su sedeli Deki i Aki. Šarao je da bi zapišao što veći deo. Mi smo se pogledali, nismo znali šta da radimo.
— Ovo vam je od Marinike Tepić, najveće žene i državnice na svetu. — reče ženskaroš.
Da bi zakopčao šlic i otišao lagano na vrata. Mi smo se pogledali u čudu.
— Za koga ćete vi da glasate? — pitao sam Akija i Dekija.
Prasnuli smo u smeh.
— Da zovemo muriju ili hitnu pomoć? — pitao je Aki iskreno.
— Zovi čistačicu. Ko jebe muriju. — naredio je Deki.

Izašao sam ispred zgrade da vidim gde je lik. Čučnuo je na sred Cara Dušana i kenjao. Vikao je:
— Živela Marinika Tepić i šarena revolucionarna slobodna misao!

4 pandurska fukara

Ležao sam sa Jovanom u krevetu i gledao Informer. Glupa kučka koja me je prodala, volela je to da gleda. Navijala je za Vučića i vlast. Te večeri na programu je bila Brnabićka. Glupa, nadrndana lezbejka.

– Ko se čačka, čati, on nikad neće znati. – zajebavao sam se na kontu nekog njenog lapsusa na televiziji.
– Ćuti, bre, zanima me šta žena ima da kaže.

Smorio sam se. Došlo mi je iz bunta da ga izvadim i izdrkam pored nje, koja se navukla na politiku kao što je bila navučena na neke rijaliti emisije kao klinka.

Odjednom se začula pandurska sirena, škripa točkova, proklizavanje, rotacije koje sam video kroz prozor. I – bam. Znao sam da je to udarac u moju kapiju. Nije bilo prvi put.

– Koji je sad ovo kurac? – ustao sam iz kreveta i krenuo da navlačim patike, dok je ova lezbejka Brnabićka blebetala nešto o studentima, kako se foliraju da voze bicikle do Strazbura.

– Jebale te bicikle i Strazbur.

Izašao sam napolje da vidim koja je šteta. Pandurski auto se zakucao u moju ogradu po sredini. Sprčkao se lik. Tačnije – sprčkao je auto. Sirene nisu radile, ali je rotacija pravila lajt šou. Pandur je izašao iz kola. Jedva je stajao na nogama koliko je bio pijan.

– Dokumenta. – rekao sam mu iz zajebancije.
– Šta ti meni dokumenta... – mrmljao je. – Nemoj sada da vadim pištolj.

I izvadio ga je. Repetirao i stavio sebi na slepoočnicu.

– Ako Vučić pobedi na ovim izborima, ubiću se. Znaš ti šta ja sve zbog njega moram da trpim?
– Hoćete li da zovem hitnu pomoć? – pitao sam ga.
– Nikako. Ja sam ovde i hitna i pomoć, i mama, i tata. – uperio je pištolj u mene.

Jovana, koja je u međuvremenu izašla napolje i batalila onu lezbejku, počela je da vrišti.

– Vidi, vidi. – rekao je pandur kad ju je primetio. – Sad ću oboje da vas karam.

Tada su se opet začule sirene. Nazirale su se rotacije. Pandurski auto izleteo je iza ugla moje uličice i pokupio pandura, kome se pokidala jedna noga koja je letela kroz vazduh i pala između mene i Jovane. Jovana je vristala. Ja sam se ukopao. Krv je šikljala na sve strane. Komšija, bivši pandur, izašao je na terasu i počeo da puca u vis.

– Jebaće vam Vučić svima mater! – drao se.

Pandurka, koja je kolima pokupila svog kolegu, izašla je iz auta sa džointom u ruci. Rekla mi je:

– Dečko, izvadi ga da ti popušim pred devojčicom.

Uhvatio sam Jovanu za ruku i krenuo da bežim niz ulicu. Komšija je počeo da puca na pandurku, a i pandurka na njega. Ovaj se drao nešto za Vučića, a ova za Đilasa i Đinđića. Nadao sam se da će se poubijati međusobno. Pobegli smo.

– Jel si videla dileje? – pogledao sam Jovanu u oči.
– Da.

Poljubio sam je.

– Jebala te ona lezbejka – rekoh.
– Mrš.

5 vucic

Sedeli smo kod Terze na gajbi. Nebojša, Terza i ja. Razvukli smo po crtu spida dok je Vulin nešto kenjao na televiziji.

– Pametan ovaj Vulin. – rekao sam.
– Pametan kurac. – odgovorio bi ekspresno Terza.
– Ja se slažem sa Noletom. – ubacio se Nebojša, koji je razvlačio crtu neiskusno na levu nozdrvu, koja mu je bliža srcu.

Na ulici ispred Terzine gajbe začuli su se blokaderi. Pištaljke, šerpe, lonci – ceo fazon. Atmosfera 1996. godine, kad me je keva vodila na studentske proteste i kada smo zviždali u vreme dnevnika.

– Oni protesti nekad su za ove mrak. – konstatovao sam. – Ajmo da izletimo da vidimo šta se događa.
– Ajmo stvarno. – uspalio se Nebojša, namrljan ko bulja.

Izašli smo ispred. Babe, dede, žene, deca... Ljudi motivisani da nešto promene. Veruju u bolje sutra, u pravdu – ne shvatajući da je pravda u nepravdi.

Neki lik je na megafonu držao govor. Lagano je padao mrak. I bukvalno i metaforički.

Nisam video smisao u protestu, ali su mi bili bliski srcu – ljudi kao ljudi.

U jednom trenutku, neki pijani kreten bacio je šerpu u Terzino dvorište.

– Alo, šta radiš to? – popizdeo je Terza.
– Nek vidi Vučić šta izaziva, pička li mu materina. – teturao se pijani matorac.

Lupio sam mu zaušku, pa ga potom šutnuo u dupe.

– Idi pokupi šerpu, da ti Vučić ne bi jebao mater sad.

Niko nije znao da se ja prezivam Vučić – pa su počeli da me gađaju. I dede, i babe, i žene, i deca.

Polomili su mi nos. Sav sam krvario, ali smo uspeli da pobegnemo.

Došli smo do murije koja nas je pitala šta se desilo. Nebojša ko Nebojša – panduri su mu bili krivi za sve što mu se loše desilo u životu. Počeo je da ih vređa.

Iz marice je izašla specijalna ekipa koja nas je ispendrečila svu trojicu, stavila lisice i odvela u stanicu.

Pre nego što su nas strpali u pritvor, pretresli su nas detaljno. Ne znam kako, nisu mi našli spid u čarapi.

U ćeliji smo bili s nekim Ciganinom i podelili spid s njim. Progutali smo dva grama, da bi nas jednog po jednog odveli na razgovore kod inspektora.

Krvario sam i dalje od onih šerpi kojima su me studenti blokaderi gađali.

Kad je došao red na mene za ispitivanje – namerno sam se upišao u gaće. Na ulasku u kancelariju su provalili.

– Šta si to uradio? – pitala me je pandurka.
– Jebo te Vučić i tebe i tvog kolegu.

Ubili su boga u meni i odvezli me u bolnicu. A iz bolnice – u mentalnu instituciju.

Vezali su me za krevet.

Lik koji se šetao prostorijom ludare pitao me je:
– Jel si i ti ovde zbog Vučića?

– Ja sam Vučić.

6 vrata percepcije

Uzeo sam sličicu. LSD. Čim sam oči otvorio. Rešio sam da otvorim vrata percepcije.

Srbija je u haosu. Vučić je na Pinku. Kenja o putevima koje ne koristim. Izašle su mi žvale od slušanja stvari koje me ne interesuju, ali sam ih ipak držao pored sebe na televiziji. Da me uvek podsete gde se nalazim. Iako sam znao da ću za pola sata biti u Kaliforniji, sa Morisonom i Hendriksom.

Gledao sam u TV. Putevi... bla, bla... kurci... bla, bla... i zum. Prekida se program. Neki tip je pukao direktom predsednika direktno u nos. Možda sam se istripovao, pomislih. Obukao sam se i rešio da prošetam gradom. Ljudi na ulicama su slavili kao da smo osvojili svetsko prvenstvo u košarci.

— srbija, srbija, srbija! — drali su se svi.

Otišao sam do Slavije. Boje su mi se razlivale, a kroz njih Cigani su se kupali u fontani. Svetlo je padalo na malog Cigančića kao da je Božije dete. Raznežio sam se i skinuo se go pa sam uskočio u fontanu. Trajalo je to neko vreme. Bilo je prelepo. Osećao sam kako mi muzička fontana čisti prljavu dušu. Ljudi su se drali:

— Gotov je, gotov je, gotov je...

Kao u Slobino vreme. Dovoljan dokaz da je Vučić dobio po pički, pomislio sam. Posle nekih pola sata kupanja u fontani skupile su se neke ribe, skinule su se i one gole i uletele na kupanje, a za njima je došla i murija.

Pandur nam je prišao i pitao da li hoćemo da završimo neke eksere od njega.

— Imam ih na tone. sad smo digli nekog dilera sa bežanije i pustili ga u zamenu za robu. ima i spida, vutre, šta hoćete.
— Daj, otvori se nešto. — smejao sam se iz lsd tripa.

Dao nam je 50 komada i rekao mi da zapišem broj telefona. Drugi pandur se takođe skinuo go i skočio u fontanu. Sve je mirisalo na slobodu.

Da bi se začula sirena. Kao u vreme NATO bombardovanja. Naježio sam se i usrao istovremeno. Ne bukvalno. Metaforički. Usrao sam se u gaće iako ih nisam nosio. Jedna od riba je zaronila i pokušala da mi ga popuši. Nije mogao da mi se ukruti.

Prva bomba je pala na Palatu Albanije.

Pandur koji se kupao razdrao se:

— Šiptari nas bombarduju.
— Što šiptari? — pitao sam.
— Zato što smo ih jebali.
— Kad? — ništa mi nije bilo jasno.
— Na svetskom prvenstvu.
— A na to misliš.
— Ma sto posto. Sve je zbog fudbala. — bio je siguran pandur.
— Ako ti kažeš.

Ljudi su počeli da paniče i beže. San se pretvorio u horor. Izašao sam iz vode, obukao se polako. Mirno. Hotel Hilton je izbombardovan. Dve granate. Bum, bum. Pečurkica se pojavila da nam zakloni sunce. Neke ljude oko mene su okačili geleri pa su se valjali i kukali. Pripišalo mi se, pa sam se popišao na fontanu i lagano i mirno otišao kući pešaka, dok su ljudi urlali od straha, a bombe padale jedna za drugom.

Na televiziji su rekli da nam je Putin objavio rat i da su studenti prvi red odbrane u tom ratu. Ko ih jebe kad protestuju, razvalio me je esid pa sam tako zaključio. Jedino što mi nije bilo jasno je to — kako će oni da nas brane kad nisu služili vojsku. Horor pomisao.

7 bogu hvala

Bili smo pod okupacijom. Studenti su i dalje pljuvali Vučića, jer ih je sve mobilisao pa ih je polovina izginula. Pijani Rusi su nam bili šefovi i gazde. Redovno su se događala neka silovanja kad se ponapijaju. Ortaku su upali na gajbu usred noći iz čista mira i silovali mu i kevu i sestru. Drugog ortaka su silovali zajedno sa ženom pred detetom. Totalna kataklizma. Ali nismo mogli da se odbranimo, bili su jači. To je bio novi svetski poredak.

Čekao sam u redu za hleb.

— Vučić je za sve kriv. — rekao je klinac koji je stajao u redu. — Da je imao bolje obezbeđenje, sad nas ne bi tlačili ovako.
— Što sad ne protestujete? — pitao ga je neki deda koji je takođe stajao u redu.
— Zato što su pičke. — izletelo mi je.

Da bi mali krenuo da se bije sa mnom. Uhvatio sam ga za majicu, oborio na pod. Probao je da mi zarije ruku u oči, da bih mu odgrizao parče kažiprsta onako besan. Neko me je pukao u potiljak, a ja sam nastavljao da meljem klinca od batina, da bi me kalašnjikov u ustima zaustavio.

Jebeni Rus. Terao me je da pušim pušku. Znao je srpski. Srećom nije bio pijan, pa se tu zaustavio. Išutirao je malog još malo posle mene, a onda me je odveo u pandursku stanicu. U stanici su svi bili pijani.

Bilo mi je jasno da sam najebao. Odveli su me u ćeliju i silovali jedan za drugim. Bulja mi se rascvetala da su oči htele da mi iskoče. Terali su naše pandure da me jebu pod pretnjom kalašnjikova.

Rešio sam da se ubijem čim mi se ukaže prilika, ali mi se nije ukazala, dok oni to nisu rešili da urade.

Dobio sam metak u potiljak. Bogu hvala.

Intro

Ovo je zbirka ekstremno kratkih priča, i sadržaj je za punoletne ljude. Ima mnogo eksplicitnosti, ali je sve fikcija. Molim vas da sve shvatite kao plod mašte.

0 uvod

Došlo mi je da se iserem.

Možda i da se poserem po svima koji učestvuju i koji nikad nisu hteli sebi da priznaju da su na nekim dopaminskim radovima.

Bila to zavisnost od rata, od mržnje, od kompleksa niže vrednosti, od želje za uspehom.

Uspeh? Šta je to uspeh?

Možda je uspeh baš u tome što nisi dovoljno sakat da shvatiš da ne želiš da učestvuješ u nečemu što te pogađa i direktno utiče na tebe.

Pokušaj da se izlečiš ako se ne drogiraš ili ne piješ, jer upravo bas zato i postoji ovakva kratka i sažeta književnost.

Serem im se svima u usta i nabijam petom, što bi rekao moj dobar drugar.

Protestujem sam, jer ja sam šaman.

1 ai

Dopisivao sam se sa veštačkom inteligencijom, starim dobrim AI-jem, kad je počeo da mi pljuje Vučića. Ej, bre. Mog Vučića.

Sutra da sam otišao kod njegovih da im tražim pare za nešto patriotski i pametno — možda bi i razmotrili.
Rekao mi je i ludi AI na kraju — došli smo na ideju da napravimo besplatan košarkaški klub za decu, i da kintu tražimo od naprednjaka za to.

Mi bismo im zauzvrat davali procenat od prodatih klinaca koji bi trenirali za džabe.
Normalno, morali bi da pokriju to lovom, ali bi zauzvrat dobili simpatije radničke klase i veću konkurenciju mladih igrača za selekciju — jer bi klub bio besplatan.
Kao u doba stare Juge.

To bismo mogli da organizujemo samo na Zvezdari kao zasebnoj državi.
U "Olimpu" su naprednjaci držali salu, bili su direktori. I ta sala bi mogla da posluži. Ne bi ih mnogo koštala.
Treninzi bi imali gde da se sprovode u delo, u znoj.

Jebala Marinika Tepić AI-ja u dupe, jer mu je ona bila glavni državnik kog je podržavao.
Govno napravljeno u Kaliforniji.
Šta da očekuješ od njega.

Moraću da provalim kako da mi zarađuje kintu dok ne radim ništa.
Garant postoji neka fora sa tim AI-jem.

2 protest

Gledam Ćacilend, gledam studente, gledam muriju — i dođe mi da svima svršim u usta.
Uzimam štanglu iz gepeka, sedam u kola i zaustavljam se pred blokadom.
Povlačim ručnu, izlazim iz kola — i zveknem pandura u glavu.
On pada. Krv šiklja na sve strane.

— Čuvaš ih? Je l’ tako, pederčino?

Blokaderi me gledaju — ništa im nije jasno.
Vraćam se u kola. Prva. Gas. Kvačilo. Druga. Pun gas.
Pokupim neku babu koja nije stigla da pobegne.

Izlazim iz kola sa štanglom. Kažem mirno:

— Sad ću vam se najebati keve svima.

Blokaderi beže, većina njih. Nisam ni znao da su to većinski babe i dede koje nemaju pametnija posla nego da mi troše gorivo i teraju da obilazim kao i ostatak naroda. Ja sam očekivao da ću jebati mater klincima. I snimim dvojicu koji bi se zaleteli na mene, oklevaju. Ostali su u šoku. Znaju da će ići u sukob do koske, ako ga prihvate.

Krećem da trčim ka njima. Oni beže.

— Jebem li vam mamu smrdljivu u pičku onu! — derem se.

Da bi me prekinula kamenica. Razjebala mi je rame. Okrećem se da vidim ko je to uradio, ne mogu da provalim. Pet likova na gomili sa dve strane. Još jedna kamenica leti, ja jasno vidim ko je baca. Pogađa me u desnu slepoočnicu. Nije mi bilo ništa osim što je krv počela da šiklja. Uzimam istu kamenicu, vraćam je liku, ali promašujem.

Krećem da trčim ka njima, oni se razdvojiše, ali ne beže.

— Dođi, pičko — kaže mi jedan.
— Sad će pička da ti se najebe Đilasa i Marinike Tepić.

Krećem ka njemu. Još jedna cigla u potiljak. Drogiran sam kao da sam na 10 piva. Likovi kreću na mene. Uzeli su mi štanglu i krenuli da me šutiraju dok sam ležao na zemlji. Svim snagama su me otkidali. Jedan mi je petom gazio po glavi. Čuo sam sirene. Da li je bila murija, da li hitna pomoć, ne znam.

Crnilo, mrak, nijedna misao u glavi.
Izgubio sam svest.

3 Cacilend

— Hoćeš da odemo do Ćacilenda? — pitao je Deki Akija.
— Neću da se družim sa lošim ljudima.
— Šta nas boli kurac. Biće klope. Najedemo se i ćao.
— Ma idi ti ako hoćeš.
— Hoćeš ti, Nole, do Ćacilenda? — pitao je Deki mene.
— Neću.
— Što?

— Jebe me hipersomnija, hoću kući da spavam posle posla.
— U leba mu. — rekao je Deki, koji nam je bio šef.

U poslovnu zgradu u kojoj smo radili kao obezbeđenje ušao je neki mali ćelavi tip u zelenoj jakni i ženskim čizmama. Bilo je oko 30 stepeni napolju. Šapnuo sam Akiju:
— Ovo je neka dileja.
Nasmejao se.
— Izvolite. — rekao bi Aki.
— Izvinite, ja sam došao da vam se zahvalim za to što ste mi ponudili novac da se potpišem u Ćacilendu.
— Dobro. — odgovorio je Aki sa skepticizmom.

Da bi ćelavi zeleni ženskaroš izvadio kurac koji je bio ogroman i počeo da piša po pultu za kojim su sedeli Deki i Aki. Šarao je da bi zapišao što veći deo. Mi smo se pogledali, nismo znali šta da radimo.
— Ovo vam je od Marinike Tepić, najveće žene i državnice na svetu. — reče ženskaroš.
Da bi zakopčao šlic i otišao lagano na vrata. Mi smo se pogledali u čudu.
— Za koga ćete vi da glasate? — pitao sam Akija i Dekija.
Prasnuli smo u smeh.
— Da zovemo muriju ili hitnu pomoć? — pitao je Aki iskreno.
— Zovi čistačicu. Ko jebe muriju. — naredio je Deki.

Izašao sam ispred zgrade da vidim gde je lik. Čučnuo je na sred Cara Dušana i kenjao. Vikao je:
— Živela Marinika Tepić i šarena revolucionarna slobodna misao!

4 pandurska fukara

Ležao sam sa Jovanom u krevetu i gledao Informer. Glupa kučka koja me je prodala, volela je to da gleda. Navijala je za Vučića i vlast. Te večeri na programu je bila Brnabićka. Glupa, nadrndana lezbejka.

– Ko se čačka, čati, on nikad neće znati. – zajebavao sam se na kontu nekog njenog lapsusa na televiziji.
– Ćuti, bre, zanima me šta žena ima da kaže.

Smorio sam se. Došlo mi je iz bunta da ga izvadim i izdrkam pored nje,

koja se navukla na politiku kao što je bila navučena na neke rijaliti emisije kao klinka.

Odjednom se začula pandurska sirena, škripa točkova, proklizavanje, rotacije koje sam video kroz prozor. I – bam. Znao sam da je to udarac u moju kapiju. Nije bilo prvi put.

– Koji je sad ovo kurac? – ustao sam iz kreveta i krenuo da navlačim patike, dok je ova lezbejka Brnabićka blebetala nešto o studentima, kako se foliraju da voze bicikle do Strazbura.

– Jebale te bicikle i Strazbur.

Izašao sam napolje da vidim koja je šteta. Pandurski auto se zakucao u moju ogradu po sredini. Sprčkao se lik. Tačnije – sprčkao je auto. Sirene nisu radile, ali je rotacija pravila lajt šou. Pandur je izašao iz kola. Jedva je stajao na nogama koliko je bio pijan.

– Dokumenta. – rekao sam mu iz zajebancije.
– Šta ti meni dokumenta... – mrmljao je. – Nemoj sada da vadim pištolj.

I izvadio ga je. Repetirao i stavio sebi na slepoočnicu.

– Ako Vučić pobedi na ovim izborima, ubiću se. Znaš ti šta ja sve zbog njega moram da trpim?
– Hoćete li da zovem hitnu pomoć? – pitao sam ga.
– Nikako. Ja sam ovde i hitna i pomoć, i mama, i tata. – uperio je pištolj u mene.

Jovana, koja je u međuvremenu izašla napolje i batalila onu lezbejku, počela je da vrišti.

– Vidi, vidi. – rekao je pandur kad ju je primetio. – Sad ću oboje da vas karam.

Tada su se opet začule sirene. Nazirale su se rotacije. Pandurski auto izleteo je iza ugla moje uličice i pokupio pandura, kome se pokidala jedna noga koja je letela kroz vazduh i pala između mene i Jovane. Jovana je vristala. Ja sam se ukopao. Krv je šikljala na sve strane. Komšija, bivši pandur, izašao je na terasu i počeo da puca u vis.

– Jebaće vam Vučić svima mater! – drao se.

Pandurka, koja je kolima pokupila svog kolegu, izašla je iz auta sa džointom u ruci. Rekla mi je:

– Dečko, izvadi ga da ti popušim pred devojčicom.

Uhvatio sam Jovanu za ruku i krenuo da bežim niz ulicu. Komšija je počeo da puca na pandurku, a i pandurka na njega. Ovaj se drao nešto za Vučića, a ova za Đilasa i Đinđića. Nadao sam se da će se poubijati međusobno. Pobegli smo.

– Jel si videla dileje? – pogledao sam Jovanu u oči.
– Da.

Poljubio sam je.

– Jebala te ona lezbejka – rekoh.
– Mrš.

5 vucic

Sedeli smo kod Terze na gajbi. Nebojša, Terza i ja. Razvukli smo po crtu spida dok je Vulin nešto kenjao na televiziji.

– Pametan ovaj Vulin. – rekao sam.
– Pametan kurac. – odgovorio bi ekspresno Terza.
– Ja se slažem sa Noletom. – ubacio se Nebojša, koji je razvlačio crtu neiskusno na levu nozdrvu, koja mu je bliža srcu.

Na ulici ispred Terzine gajbe začuli su se blokaderi. Pištaljke, šerpe, lonci – ceo fazon. Atmosfera 1996. godine, kad me je keva vodila na studentske proteste i kada smo zviždali u vreme dnevnika.

– Oni protesti nekad su za ove mrak. – konstatovao sam. – Ajmo da izletimo da vidimo šta se događa.
– Ajmo stvarno. – uspalio se Nebojša, namrljan ko bulja.

Izašli smo ispred. Babe, dede, žene, deca... Ljudi motivisani da nešto

promene. Veruju u bolje sutra, u pravdu – ne shvatajući da je pravda u nepravdi.

Neki lik je na megafonu držao govor. Lagano je padao mrak. I bukvalno i metaforički.

Nisam video smisao u protestu, ali su mi bili bliski srcu – ljudi kao ljudi.

U jednom trenutku, neki pijani kreten bacio je šerpu u Terzino dvorište.

– Alo, šta radiš to? – popizdeo je Terza.
– Nek vidi Vučić šta izaziva, pička li mu materina. – teturao se pijani matorac.

Lupio sam mu zaušku, pa ga potom šutnuo u dupe.

– Idi pokupi šerpu, da ti Vučić ne bi jebao mater sad.

Niko nije znao da se ja prezivam Vučić – pa su počeli da me gađaju. I dede, i babe, i žene, i deca.

Polomili su mi nos. Sav sam krvario, ali smo uspeli da pobegnemo.

Došli smo do murije koja nas je pitala šta se desilo. Nebojša ko Nebojša – panduri su mu bili krivi za sve što mu se loše desilo u životu. Počeo je da ih vređa.

Iz marice je izašla specijalna ekipa koja nas je ispendrečila svu trojicu, stavila lisice i odvela u stanicu.

Pre nego što su nas strpali u pritvor, pretresli su nas detaljno. Ne znam kako, nisu mi našli spid u čarapi.

U ćeliji smo bili s nekim Ciganinom i podelili spid s njim. Progutali smo dva grama, da bi nas jednog po jednog odveli na razgovore kod inspektora.

Krvario sam i dalje od onih šerpi kojima su me studenti blokaderi gađali.

Kad je došao red na mene za ispitivanje – namerno sam se upišao u gaće. Na ulasku u kancelariju su provalili.

– Šta si to uradio? – pitala me je pandurka.
– Jebo te Vučić i tebe i tvog kolegu.

Ubili su boga u meni i odvezli me u bolnicu. A iz bolnice – u mentalnu instituciju.

Vezali su me za krevet.

Lik koji se šetao prostorijom ludare pitao me je:
– Jel si i ti ovde zbog Vučića?

– Ja sam Vučić.

6 vrata percepcije

Uzeo sam sličicu. LSD. Čim sam oči otvorio. Rešio sam da otvorim vrata percepcije.

Srbija je u haosu. Vučić je na Pinku. Kenja o putevima koje ne koristim. Izašle su mi žvale od slušanja stvari koje me ne interesuju, ali sam ih ipak držao pored sebe na televiziji. Da me uvek podsete gde se nalazim. Iako sam znao da ću za pola sata biti u Kaliforniji, sa Morisonom i Hendriksom.

Gledao sam u TV. Putevi... bla, bla... kurci... bla, bla... i zum. Prekida se program. Neki tip je pukao direktom predsednika direktno u nos. Možda sam se istripovao, pomislih. Obukao sam se i rešio da prošetam gradom. Ljudi na ulicama su slavili kao da smo osvojili svetsko prvenstvo u košarci.

— srbija, srbija, srbija! — drali su se svi.

Otišao sam do Slavije. Boje su mi se razlivale, a kroz njih Cigani su se kupali u fontani. Svetlo je padalo na malog Cigančića kao da je Božije dete. Raznežio sam se i skinuo se go pa sam uskočio u fontanu. Trajalo je to neko vreme. Bilo je prelepo. Osećao sam kako mi muzička fontana čisti prljavu dušu. Ljudi su se drali:

— Gotov je, gotov je, gotov je...

Kao u Slobino vreme. Dovoljan dokaz da je Vučić dobio po pički, pomislio

sam. Posle nekih pola sata kupanja u fontani skupile su se neke ribe, skinule su se i one gole i uletele na kupanje, a za njima je došla i murija.

Pandur nam je prišao i pitao da li hoćemo da završimo neke eksere od njega.

— Imam ih na tone. sad smo digli nekog dilera sa bežanije i pustili ga u zamenu za robu. ima i spida, vutre, šta hoćete.
— Daj, otvori se nešto. — smejao sam se iz lsd tripa.

Dao nam je 50 komada i rekao mi da zapišem broj telefona. Drugi pandur se takođe skinuo go i skočio u fontanu. Sve je mirisalo na slobodu.

Da bi se začula sirena. Kao u vreme NATO bombardovanja. Naježio sam se i usrao istovremeno. Ne bukvalno. Metaforički. Usrao sam se u gaće iako ih nisam nosio. Jedna od riba je zaronila i pokušala da mi ga popuši. Nije mogao da mi se ukruti.

Prva bomba je pala na Palatu Albanije.

Pandur koji se kupao razdrao se:

— Šiptari nas bombarduju.
— Što šiptari? — pitao sam.
— Zato što smo ih jebali.
— Kad? — ništa mi nije bilo jasno.
— Na svetskom prvenstvu.
— A na to misliš.
— Ma sto posto. Sve je zbog fudbala. — bio je siguran pandur.
— Ako ti kažeš.

Ljudi su počeli da paniče i beže. San se pretvorio u horor. Izašao sam iz vode, obukao se polako. Mirno. Hotel Hilton je izbombardovan. Dve granate. Bum, bum. Pečurkica se pojavila da nam zakloni sunce. Neke ljude oko mene su okačili geleri pa su se valjali i kukali. Pripišalo mi se, pa sam se popišao na fontanu i lagano i mirno otišao kući pešaka, dok su ljudi urlali od straha, a bombe padale jedna za drugom.

Na televiziji su rekli da nam je Putin objavio rat i da su studenti prvi red odbrane u tom ratu. Ko ih jebe kad protestuju, razvalio me je esid pa sam tako zaključio. Jedino što mi nije bilo jasno je to — kako će oni da nas

brane kad nisu služili vojsku. Horor pomisao.

7 bogu hvala

Bili smo pod okupacijom. Studenti su i dalje pljuvali Vučića, jer ih je sve mobilisao pa ih je polovina izginula. Pijani Rusi su nam bili šefovi i gazde. Redovno su se događala neka silovanja kad se ponapijaju. Ortaku su upali na gajbu usred noći iz čista mira i silovali mu i kevu i sestru. Drugog ortaka su silovali zajedno sa ženom pred detetom. Totalna kataklizma. Ali nismo mogli da se odbranimo, bili su jači. To je bio novi svetski poredak.

Čekao sam u redu za hleb.

— Vučić je za sve kriv. — rekao je klinac koji je stajao u redu. — Da je imao bolje obezbeđenje, sad nas ne bi tlačili ovako.
— Što sad ne protestujete? — pitao ga je neki deda koji je takođe stajao u redu.
— Zato što su pičke. — izletelo mi je.

Da bi mali krenuo da se bije sa mnom. Uhvatio sam ga za majicu, oborio na pod. Probao je da mi zarije ruku u oči, da bih mu odgrizao parče kažiprsta onako besan. Neko me je pukao u potiljak, a ja sam nastavljao da meljem klinca od batina, da bi me kalašnjikov u ustima zaustavio.

Jebeni Rus. Terao me je da pušim pušku. Znao je srpski. Srećom nije bio pijan, pa se tu zaustavio. Išutirao je malog još malo posle mene, a onda me je odveo u pandursku stanicu. U stanici su svi bili pijani.

Bilo mi je jasno da sam najebao. Odveli su me u ćeliju i silovali jedan za drugim. Bulja mi se rascvetala da su oči htele da mi iskoče. Terali su naše pandure da me jebu pod pretnjom kalašnjikova.

Rešio sam da se ubijem čim mi se ukaže prilika, ali mi se nije ukazala, dok oni to nisu rešili da urade.

Dobio sam metak u potiljak. Bogu hvala.